

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának határozata

az erdőgazdasági termelés fejlesztéséhez szükséges intézkedésekről

A kormányprogram, valamint a pártnak és a kormánynak a mezőgazdaság fejlesztéséről hozott határozata megvalósításában nagy szerep vár az erdőgazdaságra is. Az ország meglévő erdei évi fatermésének növelésével és új erdőtelepítésekkel, fásításokkal biztosítani kell nagyobb mennyiségű, jobbminőségű és olcsóbb fa, valamint egyéb erdei termék termelését a lakosság és a népgazdaság számára. Biztosítani kell továbbá a felújító vágások elterjesztése és az erdőápolás szakszerű elvégzése útján, hogy az erdők teljes mértékben megfeleljenek fatermelő, mezővédő, vízgazdálkodásszabályozó, talajvédő, helyi éghajlat módosító, egészségvédő, esztétikai és egyéb rendeltetésüknek.

I. Az erdőgazdaság állapota

Az erdőgazdaságban a felszabadulás után nagyjelentőségű változás ment végbe; a földreform végrehajtása során állami tulajdonba kerültek a földbirtokosok és kapitalisták erdei.

Az állami tulajdonba vett erdők tényleges élő fakészlete a kapitalista rablógazdálkodás következtében csak mintegy kétharmada az adott természeti viszonyok között elérhető fakészletnek és ennek megfelelően évi fatermésük is jelentékenyen kevesebb, mint amennyit okszerű gazdálkodással biztosítani lehet.

Az erdők államosítása után az erdőgazdaság dolgozói nagyrészt felújították a földbirtokosok és kapitalisták által letarolt erdőket és nagyarányú új erdőtelepítéseket, fásításokat kezdtek. A fakitermelésnél az iparifa kihatalt a felszabadulás előtti 16 százalékról 38 százalékra és a kitermelt fa mennyiségen belül az ápolóvágások fatömegét 10 százalékról 32 százalékra emelték. A mesterséges erdőfelújításoknál és az erdőtelepítéseknél a népgazdaság fában mutatkozó szükségleteit figyelembevéve hozzákezdtek az erdők fafajösszetételének megjavításához, főképpen fenyő és gyorsannövő nemesnyárok telepítésével. Megkezdték a mezővédő erdősávok telepítését és a legelők fásítását.

Ezen munkák végrehajtása során kialakult és megszilárdult az erdőgazdaság szervezete és emelkedett a dolgozók politikai és szakmai képzettsége.

Az erdőgazdasági termelés azonban a felsorolt eredmények ellenére még nem teljesen mentes a felszabadulás előtti kapitalista rablógazdálkodás maradványaitól.

Erdeinkben még a nem kívánatos tarvágások a jellemzőek. Erdei szállítópályák hiányában sokhelyütt vágásérett faállományokat nem tudnak kivágni és helyettük középkorú faállományokat termelnek ki. Az ápolóvágásoknál sokszor a jó növekedésű állományokban a faanyagnyerés és az iparifa kihozatali százalék növelése érdekében kivágják a továbbtenyészésre alkalmas javafákat, túlgyerítik a faállományokat, a rossz növekedésű állományokban pedig elhanyagolják az ápolóvágásokat.

Az erdőfelújításoknál és erdőtelepítéseknél az elültetett csemete minősége és a rossz munka miatt, a fejlődés ellenére még alacsony a megmaradás.

Az erdőgazdasági munkák gépesítése terén alig történt előrehaladás.

A közbirtokossági és községi erdők túlgyors ütemű állami kezelésbe vétele jelentős mértékben csökkentette a lakosság fával való ellátottságát. A nem állami tulajdonban lévő erdőkben facsoportokban és fasorokban gyakorolható fahasználat erős korlátozása, valamint a kötelező fabeszolgáltatás bevezetése érdektelenné tette a lakosságot a fásításban.

Ezek a hibák az erdőszet egész területére kihatnak. Akadályozzák a tervezés, bérézés, oktatás, tudományos kutatás és egyéb feladatok helyes megszervezését.

A felsorolt hibák mielőbbi kiküszöbölése és az erdőgazdasági termelés fejlesztése érdekében szükséges az erdőtelepítések és fásítások további elterjesztése, a minőségi csemetermelés megszervezése, az erdőápolás, fakitermelés és erdőfelújítás szabályozása, az erdők feltártságának növelése, az erdei munkák gépesítésének meggyorsítása s az erdőgazdasági termelés szakirányításának, az erdőszeti oktatásnak, a tudományos munkának és propagandának megjavítása.

II. Az erdőtelepítések és fásítások

A felszabadulás előtti Magyarországon, mint általában a kapitalista országokban mindenütt, kevés gondot fordítottak a fával borított terület növelésére. Évente átlagosan csak mintegy 3400 hektár területet erdősítettek és fásítottak be.

A felszabadulás után e téren sikerült számottevő eredményeket elérni. Az erdőgazdaságok és erdőtelepítő állomások évről évre növelték az erdőtelepítés és fásítás mértékét, s 1953-ban már 28 500 hektár területen telepítettek új erdőt és végeztek fásítást.

Az elkövetkezendő években tovább kell fokozni az erdőtelepítés és fásítás mértékét.

1. A Földművelésügyi Minisztérium erdőszeti főigazgatósága és az Országos Vízügyi Főigazgatóság biztosítsa a hullámtéri fásítások továbbfolytatását. A hullámterek fásítását valamennyi folyó hullámtérére ki kell terjeszteni. A végrehajtás sorrendjében először a hullámtereken már meglévő, fásított területek — erdők, védőfüzesek — korszerű átalakítását kell elvégezni, a továbbiakban pedig a mezőgazdasági termelésre nem alkalmas hullámtéri területek fásítását kell végrehajtani.
2. A gazdasági fásítások terén sorrendileg a mezőgazdasági termelésre nem alkalmas területek befásítására, a mezővédő erdősávok telepítésének folytatására, a legelőfásítás széleskörű kiterjesztésére és a

közlekedési utak, öntözőcsatornák, patakok mentének befásítására kell törekedni.

a) Az állami és közületi tulajdonban lévő mezőgazdasági művelésre gazdaságosan és tartamosan nem hasznosítható parlagokat, sóvány, sekély talajú, köves, kavicsos, futóhomokos területeket a kezelő szerv a második ötéves terv végéig köteles beerdősíteni.

b) A kísérleti- és tangazdaságok, az állami és egyéb célgazdaságok földjein folytatni kell, a termelészövetkezetekben és az egyéni- leg gazdálkodó dolgozó parasztok földjein pedig, főképpen az állandó utak, vízfolyások stb. mentén, hatékonyan elő kell segíteni a mezővédő erdősávok telepítését.

c) A földművelésügyi miniszter segítse elő a legelőfásítás mielőbbi végrehajtását. Ennek érdekében a legelőket az ország egész területén szakaszokra kell osztani, és a legelők és a legeltetési szakaszok határain a fűhozam növelése érdekében erdősávokat kell telepíteni. A kopárosodó és vízmosásos legelőrészeket, valamint a vízvásztókat a talajpusztulás megakadályozása érdekében be kell erdősíteni.

d) A közlekedés- és postaügyi miniszter fordítson fokozott gondot az utak, vasutak, öntözőcsatornák, vízfolyások mentének fasorokkal és részben erdősávokkal való szegélyezésére. E feladatok közül sorrendileg előre kell venni a hófúvással veszélyeztetett út- és vasútszakaszok mentén hófogó erdősávok létesítését.

e) A város- és községgazdálkodási miniszter segítse elő a községfásítást, a tanyák körüli fásítást és általában a városokban és községekben minden befásítható területnek fákkal való beültetését.

f) A könnyűipari miniszter fordítson fokozott gondot a nemes füztelepek területének növelésére.

3. A földművelésügyi miniszter fokozott figyelmet fordítson a mintegy 210 000 ha-t kitevő kopár terület befásítására.

Ennek érdekében a kopár területeket ki kell jelölni fásításra, állami tulajdonba kell venni és befásításukat az erdőgazdaságok feladatává kell tenni. E feladat elvégzésére — amennyiben a beerdősítendő kopár területek nagysága szükségessé teszi — az erdőgazdaságokban külön kopárfásító erdészeteket, vagy erdészkerületeket kell szervezni. A kopárok befásításánál az arra alkalmas területeken figyelemmel kell lenni a gyümölcsfák telepítésére is.

A földművelésügyi miniszter a kopárterületek befásításánál, folyóink egész vízgyűjtő területén való elvégzése érdekében kezdeményezze a szomszédos államokkal nemzetközi megállapodás létesítését.

4. A helyi tanácsok végrehajtóbizottságai és az erdőgazdaságok biztosítsák a fásításnak tömegmozgalommá való kifejlését.

Ennek érdekében a fásítókat anyagilag érdekeltté kell tenni a fásításban akként, hogy a fásításokból nyerhető minden fahasználat jogát biztosítani kell a fásító termelészövetkezetek, legelőbirtokosságok és dolgozó parasztok részére.

A termelészövetkezeteknek, legelőbirtokosságoknak és egyéni- leg gazdálkodó dolgozó parasztoknak a fásítások elvégzéséhez az erdőgazdaságok nyújtsanak segítséget ingyenes szaktanácsadással, tervkészítéssel és ingyenes csemetejuttatással.

III. A csemetetermelés és a tenyésztendő fajok

Az új erdőtelepítések, mezőgazdasági fásítások és mesterséges erdőfelújítások sikerének biztosítására gondoskodni kell a szükségleteknek megfelelő minőségű és fajajú csemeték termeléséről és lehetőleg törekedni kell minden termőhelyen elegendő állományok létesítésére.

1. A szükségleteknek megfelelő csemeték termelési kötelezettségét 5 évre előre meg kell állapítani és biztosítani kell, hogy 3 éven belül minden erdőgazdaság facsemetében önellátó legyen. Gondoskodni kell a kellő mennyiségű, fajajú és jóminőségű mag gyűjtéséről, valamint dugványanyag termeléséről.
2. A tenyésztendő fajok megválasztásánál biztosítani kell a termőhelyeknek megfelelő gyorsnövő fajok nagymértékű elterjesztését. Fokozott figyelmet kell fordítani gyümölcsfák (dió, szelidgesztenye, vadgesztenye stb.) ültetésére is.

A fásításoknál és új erdőtelepítéseknél az akác és nemesnyár tenyésztésére alkalmas minden talajon ezeket a gyorsnövő, értékes fajokot kell elsősorban alkalmazni.

A szőlő- és gyümölcsstermelő vidékeken elő kell segíteni elkülönített akácültetvények létrehozását szőlőkaró és más vékony faválasztékoknak 3—5 év alatt való termelése érdekében. A bányák közelében fekvő, arra alkalmas területeken ipari akácokat kell telepíteni bányafa termelés céljából.

3. A természeti adottságok jobb kihasználása és ezáltal nagyobb mennyiségű és jobb minőségű fa termelése érdekében törekedni kell lehetőleg minden termőhelyen elegendő állományok létesítésére. Az elegyarány tervezésénél az értékesebb fajokot előnyben kell részesíteni.

IV. Az erdőápolás

A felszabadulás előtt az erdőápolási munkákat elhanyagolták, vagy csak faanyagnyerés céljából végezték. A felszabadulás után az elmaradt ápolóvágások felszámolása és az évi rendszeres erdőápolási munkák elvégzése terén az erdőgazdaságok értek el eredményeket.

A következő években az ápolóvágások további fokozása mellett az erdőgazdaságoknak azok módjának gyökeres megváltoztatására kell törekedni. Biztosítani kell, hogy az ápolóvágásokat az állományok fajösszetételének megjavítása, a műszakilag vágásérett faanyag termelési idejének megrövidítése, az erdők talajvédő és vízháztartásszabályozó szerepének megőrzése és fokozása, valamint az erdők egészségi állapotának megjavítása céljából hajtsák végre.

Ennek érdekében az erdőgazdaságokat kötelezni kell az elmaradt tisztításoknak és gyérítéseknek 1957. év végéig való elvégzésére és az évi rendszeres tisztítási és gyérítési munkáknál az alábbiak betartására:

1. A tisztításokat elegendő állományokban legalább 2—3 évenként, elegendően állományokban legalább 5 évenként kell ismételni és általában a gyorsnövő fajoknál 10, a lassan növekvőknél 20 éves korig kell végezni.

2. A gyéritéseket a tisztítások folytatásaként általánosságban 10, illetve 20 éves kor körül kell megkezdeni. A törzskiválasztó gyéritést 4—5 évenként, a növedékserkentő gyéritést pedig 6—8 évenként kell megismételni.
3. Az erdészeket kötelezni kell a tisztításoknál a tisztítandó fiatalosokra jellemző kisebb mintaterületeken, a gyéritéseknél pedig a gyéritendő faállományok egész területén a kivágásra kerülő fák gondos kijelölésére.

Az 5 hektárnál nagyobb erdőrészletekben a tisztításoknál 0,05 hektár, a gyéritéseknél 0,25 hektár nagyságú ellenőrző területet kell meghagyni.

Biztosítani kell, hogy a kivágásra kerülő fák kijelölését — az erdőápolás legfelelősségteljesebb munkáját — az erdészetek erdőmérnökei, vagy nagy gyakorlattal rendelkező erdésztechnikusai végezzék.

V. Az erdők feltárása

Erdeink feltártsága igen alacsony fokú. Kat. holdanként mindössze csak 0,5 fm. szállítópálya és kb. ugyanennyi közelítópálya áll rendelkezésre. Ez a feladatokhoz mérten kevés, ezért a Földművelésügyi Minisztérium erdészeti főigazgatóságának el kell készíteni az összes erdők feltárhálózatának tervét és az alábbi intézkedéseket kell tenni:

1. 1956-ig biztosítani kell mintegy 6 950 000 m³-t jelentő olyan vágás-érett állomány feltárását, amelyben eddig a szállítópályák hiányában fakitermelést nem lehetett folytatni. El kell érni, hogy a közelítő és szállító hálózat olyan ütemben bővüljön, hogy lehetővé váljék az állományápolás és fakitermelés tervszerű fejlődése.
2. Gondoskodni kell az elkészült utak állandó karbantartásáról és helyes használatáról.
3. Biztosítani kell, hogy az állami erdőgazdaságok elegendő és korszerű üzemi, kezelési, szociális és lakóépülettel legyenek ellátva.

VI. A fakitermelés és erdőfelújítás

A felszabadulás előtti években az erdők évi fatermését meghaladó fa-tömeg került nagy tarvágások útján kitermelésre.

Az évenként célszerűen kitermelhető famennyiség pontos megállapítása és a meglévő erdők évi fatermésének fokozatos növelése érdekében az alábbi intézkedéseket kell tenni:

1. Az Erdőrendezési Intézetet a szükséges létszám rendelkezésre bocsátása mellett kötelezni kell, hogy 1956. július 1-ig mérje fel az ország összes állami és állami kezelésbe vett erdeit, 1956. július 1. után pedig vegye munkatervébe az állami kezelésbe nem vett erdők üzemtervezését is.
2. Az évi favágatási tervek összeállításánál a Földművelésügyi Minisztérium erdészeti főigazgatósága biztosítsa, hogy jó növekedésben lévő, vágásra nem érett, középkorú faállományok kitermelésre ne kerüljenek.

A felújító vágások elterjesztése és a tarvágások korlátozása érdekében a Földművelésügyi Minisztérium erdészeti főigazgatóságának a következő intézkedéseket kell tenni:

1. El kell érni, hogy 1960-ig a vágások hegyvidéken 35 százalékban, dombvidéken 20 százalékban, az Alföldön pedig legalább 5 százalékban természetes úton magról újuljanak fel és nagymértékben alkalmazni kell az alátelepítési felújítást.

A felújító vágásokat elsősorban bükkösökben és gyertyános-, hársas-, juharos-, szíles tölgyesekben, valamint jól záródott elegyes tölgyesekben kell alkalmazni.

Az alátelepítési felújítást főképpen rontott erdők és a déli kitettségű száraz, sekély talajú, köves hegyoldalakon, hegyhátakon, hegykúpokon, futóhomokon, lósz talajon álló erdők kitermelésénél kell alkalmazni.

2. Ahol a felújító vágások nem alkalmazhatók, általában tarvágásokat kell alkalmazni.

A tarvágásokat a legcélszerűbb égtáji elhelyezésben, elsősorban keskeny pászták alakjában kell tervezni. Törekedni kell arra, hogy a tarra vágott terület a hegy- és dombvidéken 1 hektárnál, az Alföldön 5 hektárnál nagyobb ne legyen és hogy a következő évben közvetlenül mellette újabb tarvágást ne végezzenek.

A tarra vágott területeket általában mesterséges úton magvetéssel, csemeteültetéssel kell felújítani. Akác, hazai nyár, fűz, éger, kivételes esetekben kocsányos tölgy, cser és gyertyán erdők tarra vágott területeit azonban természetes úton, sarjakkal is fel szabad újítani.

Meg kell tiltani a tarvágást a védőerdőkben, a vízmosásos szagatott terepen, a 20 foknál meredekebb hegyoldalokon álló erdőkben, valamint a bükkösökben és a jó állapotban lévő idős gyertyános tölgyesekben.

VII. Erdei mellékhasználatok

A felszabadulás utáni években sikerült előrehaladást tenni az erdőgazdasági mellékhasználatok terén is. Az elért eredmények mellett azonban az erdei melléktermékek felhasználása terén még jelentős hiányosságok is vannak, melyeknek mielőbbi kiküszöbölése érdekében az F. M. erdőészeti főigazgatóságának az alábbi intézkedéseket kell tenni:

- a) Az erdőrendezés munkáját ki kell terjeszteni az erdőgazdasági mellékhasználatokra is.
- b) A gyantafeldolgozás folyamatosságának biztosítására 1955-ben korszerű üzemet kell létesíteni.
- c) Az erdőgazdaságokat a cserzőkéreg termelés lebonyolításához szükséges pajtákkal és felszerelésekkel el kell látni. A hazai cserzőanyagtermelés fokozása érdekében a köves kopárok arra megfelelő helyein cserszömörce telepítéseket kell létesíteni.
- d) A vadontermő gomba és gyümölcsök, valamint a gyógynövények minél nagyobb mértékű begyűjtésére a dolgozó parasztságnak széleskörű lehetőséget kell biztosítani a földművesszövetkezetek útján.
- e) Az erdei legeltetést azokra a területekre kell korlátozni, ahol a legeltetés a talajban és faállományban kárt nem okoz. Biztosítani kell ugyanakkor az erdei fűtermésnek minél nagyobb mértékű betakarítását — részes alapon is. Az alomszedést teljes mértékben meg kell szüntetni.

- f) A vadgazdálkodást az erdőkben közvetlen erdőgazdasági irányítás alá kell vonni és a vadállomány mennyiségét szabályozni kell, hogy az kárt ne okozzon. A duvadakat szervezeten irtani kell. Az erdőtelepítéseket, melyeket a vadtól megvédeni nem lehet, kerítéssel kell ellátni.

VIII. Az erdőgazdasági termelés gépesítésének fokozása

Az erdőgazdasági termelésben jelenleg a gépesítési fok igen alacsony. Az erdőgazdaságban azonban nemcsak a gép kevés, de nem állnak rendelkezésre korszerű és jóminőségű anyagból gyártott kéziszerszámok sem.

A nehéz testi munka kiküszöbölése, a termelékenység emelése érdekében figyelembevéve az erdőművelés sajátos érdekeit, az erdőgazdaságot gépesíteni kell.

1. Arra kell törekedni, hogy a közeli években a fakitermelés, döntés, darabolás 40 százalékban, a közelítés 50 százalékban; a szállítás 80 százalékban, az erdőtelepítés pedig a géppel végezhető munkákat illetően teljes mértékben gépesítve legyen.
2. A gépesítés mellett fokozottan gondoskodni kell az egységes típusú és jóminőségű kéziszerszámok gyártásáról.
3. Biztosítani kell a gépek és szerszámok megfelelő karbantartását és javítását. A sok géppel rendelkező erdőgazdaságokban javítóműhelyeket kell létesíteni és elegendő pótalkatrésről kell gondoskodni.
4. A gépek és szerszámok előállításához szükséges jóminőségű alapanyagok biztosítása a Kohó- és Gépipari Minisztérium feladata.

IX. Az erdőgazdaság szakirányításának, az erdészeti oktatásnak, a tudományos munkának és szakmai propagandának megjavítása

Az erdőgazdasági termelés szakmai irányítása nem felel meg a követelményeknek, mert a szakemberek munkaidejének nagyrészt az adminisztrációs munka köti le.

Az erdészeti oktatás sem felel meg az erdőgazdaság és a faipar gyakorlati követelményeinek, s végül megoldatlan a szakemberek továbbképzése.

Az erdészeti tudományos munka még nem vált élenjáróvá, így nem tudott kellő segítséget nyújtani a gyakorlatnak.

Az erdészeti propaganda nem kielégítően ismertette az erdőgazdaságok és faipari üzemek legjobb eredményeit és munkamódszereit. A termelőszövetkezetek és egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztok előtt nem népszerűsítette eléggé a helyes fásítási módokat.

E hiányok megszüntetésére a földművelésügyi miniszter az alábbi intézkedéseket tegye meg:

1. Az erdőgazdálkodás irányításában a túlzott központosítást meg kell szüntetni. Az erdészeti irányító és végrehajtó szervezetekben az adminisztrációt egyszerűsíteni kell és lehetővé kell tenni a szakemberek számára a termelés közvetlen szervezését.
2. Az erdőgazdasági szakemberek fokozott megbecsülését, szociális helyzetük megjavítását biztosítani kell. Gondoskodni kell arról, hogy az erdőgazdasági szakemberek hosszú éveken keresztül lehetőleg ugyanabban az erdőgazdaságban végezzék munkájukat.

Az állandó szakmunkások részére az erdészetekben szolgálati lakást, kertet, illetményföldet, állattartást és tűzifát kell biztosítani. A munkaerő könnyebb megszervezése érdekében munkáslakótelepeket kell létesíteni.

3. Gondoskodni kell a termelőmunka mennyiségét és minőségét fokozó helyes premizálási rendszer kialakításáról.

4. Az Erdőmérnöki Főiskola és az erdészeti technikumok szakoktatását, tantervét és hallgatóinak létszámát a fejlődő erdőgazdaság és faipar tényleges szükségletének megfelelően kell kialakítani.

Az erdőmérnökök és erdészek elméleti és gyakorlati tudásának fejlesztése érdekében 1955. évtől kezdve továbbképző tanfolyamokat kell szervezni.

5. Biztosítani kell, hogy az Erdészeti Tudományos Intézet és az Erdőmérnöki Főiskola tanszékei az erdőgazdaság fejlesztéséhez szükséges legfontosabb tudományos kérdések eldöntésével foglalkozzanak. Gondoskodni kell ezzel kapcsolatban a Magyar Tudományos Akadémia erdészeti főbizottsága segítségével a két intézmény tudományos kutatásainak megfelelő koordinálásáról.

6. A sajtó, rádió, oktató-, valamint dokument és híradófilmek útján biztosítani kell az erdőgazdasági és fásítási célkitűzések népszerűsítését. Ismertetni kell a fásítás népgazdasági, népegészségügyi és esztétikai jelentőségét, valamint a fatakarékosság és fapótlás gazdasági szükségességét. Az iskolákban tanítani kell az erdőnek, mint társadalmi tulajdonnak, nélkülözhetetlen fontosságát.

A felsorolt intézkedések megvalósítása fokozatosan nagyobb mennyiségű, jobbminőségű és olcsóbb fa termelését biztosítja a lakosság és népgazdaság szükségleteinek kielégítésére.

A felújító vágások biztosítják a vágásterületek természetes felújulását és emelik az erdők fatömegtermelését. Az erdőpótlás szakszerű és rendszeres végrehajtásával számottevően növelni lehet a kitermelésre kerülő fa mennyiségét és minőségét.

Az erdőtelepítések és fásítások széleskörű kiterjesztése az ország erdőben szegény vidékein helyi faanyagtermelő bázis létesítését teszi lehetővé és jelentős segítséget biztosít a mezőgazdaságnak az aszály és talajpusztulás elleni harcban. A gyorsan növekvő fafajok felkarolása és egyes erdők létesítése a termelési idő megrövidítését és nagyobb mennyiségű fa termelését eredményezi.

Az erdei melléktermékek begyűjtése elősegíti a lakosoknak anyagi javakkal való jobb ellátását.

Az erdők feltárásának növelésével lehetővé válik eddig megközelíthetetlen érett faállományok kitermelése.

A gépesítés fokozása könnyebbé teszi az erdei dolgozók munkáját, emeli a munka termelékenységét és ezzel lehetővé teszi a fa olcsóbb termelését.

Mindezek az intézkedések tehát megteremtik az erdőgazdasági termelés fellendítésének az alapját és közvetve elősegítik a mezőgazdaság fejlesztéséről szóló határozat végrehajtását.

Gerő Ernő s. k.

a minisztertanács első elnökhelyettese